

Druhdy! To byly ale krásné časy. Druhdy bylo plné radosti a zpěvu, legračních klobovků a vousů, koňských spřežení na dlážděných ulicích a průpovídek jako „Loukotě nekotě!“ a „Šuplabrajdá!“. Zkrátka a dobře, druhdy byla asi tak úplně nejlepší doba pro život.

Tedy takhle: pokud jste zrovna náhodou nežili v městečku Drbákově. Protože na Drbákov dopadal i za toho nejjasnějšího dne temný stín. Stín **HRADU GROTESKINU**.

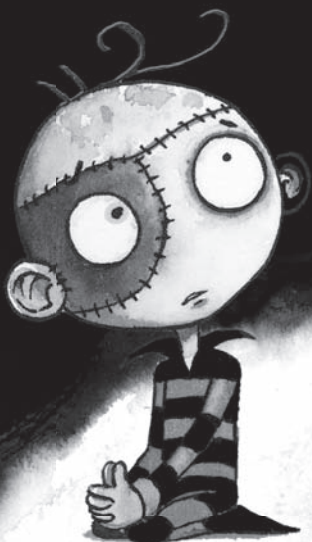
Hrad se tyčil na kopci vysoko nad městem. Tyčil se tam odnepaměti. A byl domovem a sídlem toho nejpomatenějšího ze všech pomatelných profesorů, šíleného profesora Erasma. Mnohem déle, než bys napočítal roků na prstech rukou čtyř různých lidí, se tu zaobíral vyráběním stovek obludných mimozemských stvoření.

Jeho úplně prvním výtvozem byl malý a skoro lidský tvoreček, kterého profesor pojmenoval

ZÁPLAŤÁK

Záplaťák byl poskládaný z hadříků, útržků a zbytků. Holou kulatou hlavu měl pokrytou stehy a každé oko měl jinak barevné a veliké: jedno černé a snadno zapomenutelné, ale druhé třpytivé a modravé jak led, takže se třpytilo jak mořská hladina za jasného rána.

Záplaťák, na kterého jeho pán už dávno zapomněl, trávil

život ukrytý v nejtemnějších hradních koutech a jen tiše dohlížel na profesora a hejna jeho výtvorů. Naštěstí obyvatelé hradu většinou nedělali žádné potíže. Koneckonců to byly ty nejroztomilejší a nejhodnější příšerácké obludy, na jaké kde natrefíte.

Ale zezačátku ne.

PRVNÍ KAPITOLA

KOŘEN VŠEHO ZLA

(Budeme potřebovat
větší dávku)

*Dokud se na svět
nepodíváte okem piráta,
ještě jste nic neviděli.*

Z *Nebojácného deníku*
kapitána *Střelopracha*

„Utíkej!“
„Záplafák ve svitu měsíce pelášil chodbou a oči – každé jiné – mu blýskaly strachem. Přes rameno měl přehozenou malou mošnu, ve které to při běhu cinkalo a klinkalo. V ručičce svíral lahvičkou modrou jako inkoust.

„Prázdna...“ šeptl a ohlédl se.

„To ne! Ona už je tady!“

Ze šera se vynořila podivná obluda se třemi pažemi a hnala se za ním. Byla to nahrbená příšera se strašidelnou kombinací monstrózně nenormálních částí. Řítla se chodbou a každým krokem Záplafáka doháněla. A vtom, když už byla skoro u něj, vzduch zaplnil její ohlušující řev...

„UÁÁÁÁÁÁ!! Utíkej rychleji, Záplafáku! Jinak nás to SEŽERE NA KUSY!“ volala Stvůra a oba – Záplafák i Stvůra – se ohlédli.